

праворозуміння. А також це – народний дух, який здатний надати суспільству сил, як моральних, так і фізичних, що спершу призведе до об'єднання, а в подальшому – до досягнення своєї цілі!

Список використаних джерел:

1. Конституція України : чинне законодавство зі змінами та доповненнями станом на 15 травня 2014 р.-К.: Паливода А.В., 2014. – 5 с.
2. Ансофф И. Стратегическое управление: Сокр. пер. с англ. – М.: Экономика, 1989. – 519 с.
3. Арато Э., Коген Дж.. Возрождение, упадок и реконструкция концепции гражданского общества // Политическая мысль. – 1996. – № 1. – С. 25.
4. Гошко А.О. Оцінка діяльності місцевих органів самоврядування: Монографія. – К.: Вид-во УАДУ, Вид. дім «Соборна Україна», 1998. – 380 с.
5. Дзлів М.И., Потрубач Н.Н. Основы обеспечения безопасности жизнедеятельности (Курс лекций). - М., 1996. – 185 с.

ПРОБЛЕМА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Герасимчук В.Ю., студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Пустовіт Ж.М.

Питання прав людини є найважливішою проблемою внутрішньої та зовнішньої політики всіх світових держав. Забезпечення прав і свобод людини, їх практична реалізація є тим критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного розвитку будь-якої держави і суспільства

Процес суспільної діяльності людини значною мірою залежить від обсягу прав і свобод, які визначають її соціальні можливості, характер життєдіяльності, систему зв'язків людей у суспільстві. Тому питання про права людини завжди були актуальними як в політичній боротьбі за володіння цими правами, так і в розширенні їх сфери та визначення становища людини у суспільстві.

В українській правовій літературі увагу проблемі прав людини приділяють Скакун О.Ф., Ільченко І., Калініченко О., Оніщук М., Максимов С., Рабінович П., Ярошевська Т. та ін.

Права людини – це соціальна спроможність людини вільно діяти, самостійно обирати вид та міру своєї поведінки з метою задоволення своїх різнобічних матеріальних та духовних потреб шляхом користування певними соціальними благами в межах, визначених законодавчими актами [3, с.132-136].

Захист прав людини є одним із головних завдань міжнародної спільноти. Тому в цій галузі існує близько 300 декларацій, конвенцій, хартій, у різний час створених і визначених світовим співтовариством.

Цей процес набув особливої інтенсивності після закінчення Другої світової війни, створення Організації Об'єднаних Націй, інших демократичних міжнародних інституцій. І нині одним із найважливіших міжнародних актів із захисту прав людини і громадянина є Загальна декларація прав людини.

Вона стала першим документом універсального характеру, який на міжнародному рівні проголосив основні громадянські, політичні, соціально-економічні та культурні права. Багато держав світу, зокрема Україна, вмістили посилання на Загальну декларацію прав людини або її положення у свої конституційні акти [4, с.29-31].

У розділі II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» Конституції України закріплено широкий спектр прав і свобод людини та громадянина, а також загальні принципи та положення, які ставлять за мету визначити зміст гарантій і механізмів їх реалізації.

При цьому держава, закріплюючи в законодавстві досягнутий рівень особистої свободи людини за допомогою конституційного розпорядження бере на себе відповідальність за забезпечення рівних умов реалізації конституційних прав і свобод усім особам, що проживають на її території, незалежно від їх раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження тощо. З цього приводу в ч. 2 ст. 3 Конституції України робиться наголос на тому, що «держава відповідає перед людиною за свою діяльність».

Одним із способів забезпечення прав людини є політичні гарантії. Слід зазначити, що в загальнотеоретичному аспекті під ними, за визначенням О. Скакун, слід розуміти наявність розвиненої системи народовладдя, реальної можливості особи брати участь в

управлінні державою безпосередньо або через представницькі органи; політичне різноманіття; можливість користуватися своїми правами і свободами, захищати свої інтереси поділ влади; наявність незалежної конструктивної опозиції, політичного плюралізму та ін. [1, с.203-205].

Під політичними гарантіями прав людини на свободу світогляду і віросповідання слід розуміти закріплену Конституцією і законами України систему норм і принципів, які започатковують політику держави у сфері формування умов і засобів забезпечення реалізації людиною цього суб'єктивного права та похідних від нього свобод і закладають підґрунтя щодо встановлення рівності всіх, незалежно від особистісного ставлення до релігії, щодо участі в управлінні державними і суспільними справами та вирішення нагальних питань на засадах дискурсу та злагоди. Політичні гарантії реалізації прав людини в нашій державі достатньо широко відображені в статтях 5, 7, 15 Конституції України.

Закріплені у цих статтях засади народного суверенітету, місцевого самоврядування і багатоманітності суспільного життя в державі в цілому знаходять належне відображення у чинних органічних і звичайних законах України. А отже, в державі створюється реальні передумови щодо можливості громадянам країни здійснювати політичну владу в управлінні державними і суспільними справами, незалежно від їх світоглядних поглядів і переконань.

Але водночас має місце неоднакове виписування цих норм, які покликані слугувати політичними гарантіями забезпечення реалізації, охорони й захисту права громадянина, у свою чергу, може призводити до викривлень, зловживань і порушень, у тому числі суб'єктивного права особи.

На думку М. Оніщука, на сьогодні деякі норми Основного Закону України залишаються переважно декларативними. Наслідком цього є поширення правового нігілізму в суспільстві та породження недовіри громадян у спроможності держави належним чином забезпечити і гарантувати їх конституційні права. Тому в умовах сьогодення особливої гостроти набуває проблема удосконалення існуючої системи конституційних прав і свобод людини в Україні [4, с.32-35].

Політико-правові реалії сьогодення переконують у необхідності створення дієвих юридичних механізмів, які дозволяють окремим особам, різним соціальним групам, громадянському суспільству загалом повною мірою реалізовувати свої конституційні права і свободи. Потрібно здійснювати усі можливі нормативно-правові та організаційно-правові заходи щодо створення належних умов для реалізації громадянами їхніх прав і свобод, визначених у Конституції України.

Список використаних джерел:

1. Скакун О.Ф. Теория государства и права: учеб. – Х., 2000. – 704 с.
2. Ільченко І. Деякі питання застосування Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики Європейського суду з прав людини в Україні. Право України //І. Ільченко – 2013. – №10. – С. 145-148
3. Калініченко О. Політичні гарантії права людини на свободу світогляду і віросповідання та їх правове забезпечення за законодавством України Право України //О. Калініченко – 2010. – №10. – С.132-138
4. Оніщук М. Проблеми забезпечення прав людини в Україні: від Загальної Декларації прав людини – до сьогодення. Право України //М. Оніщук – 2012. – №4. – С. 29-35

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК ДЕМОКРАТІЇ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Юсіфлі Б.Т., студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Пустовіт Ж.М.

Стрижнем державотворчого процесу протягом першої половини 90-х років ХХ ст. був конституційний процес, що мав забезпечити утвердження стійкої системи державної влади, національної правової системи, законності й правопорядку. Розгортання конституційного процесу ускладнювалось сповільненим виробленням науково обґрунтованої моделі майбутнього суспільно-політичного устрою, протистоянням гілок влади та непримиренною боротьбою навколо питань законодавства різних політичних сил

Конституція України проголосила Україну демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека були визначені найвищими цінностями.

Щоб демократія стала у суспільстві новою діючою системою влади, важливо щоб люди не тільки розуміли сутність її основних принципів, а й були згодні жити згідно з цими принципами – самостійно, без постійної опіки, всесильної влади, з усією повнотою